

Alessia Șaitiș

Cât timp Îl ai pe Dumnezeu aproape de tine, vei fi întotdeauna mai MARE decât problemele tale, mai BUN decât trecutul tău și mai PUTERNIC decât frica ta.

Pace!

Eu sunt Șaitiș Alessia. Eu și familia mea suntem misionari în Madagascar de 7 ani. Fratele Uțu Tomuța mi-a făcut onoarea să îmi ceară să scriu acest articol pe următoarea temă: *Cum a fost criza pentru mine, copil de misionar în Madagascar?*

În Madagascar, criza a început în luna martie, după ce au intrat în stare de urgență Franța și alte țări europene și africane. A fost momentul în care au apărut primele trei cazuri și granița a fost închisă. Școala noastră a început să ne dea indicații cu privire la sănătate, la igienă și multe alte măsuri au fost luate. Atunci am realizat cu adevărat ce e Covidul. Înainte nu am știut ce este. Din motive de securitate, toate școlile s-au închis, iar noi am continuat online. Am fost binecuvântați că am fost la o școală franceză, deoarece francezii au un sistem de învățământ la distanță foarte dezvoltat. Și așa a început o aventură

pe care nu am să o uit niciodată. Au fost luni în care nu am ieșit din casă.

Copiii malgași nu au mai mers la școală și sunt prea săraci ca să poată învăța online. Mama și cu tata au adus câțiva copii din proiecte la noi acasă. Împreună cu mami, Denisa și Tabita, am făcut câteva ore cu ei ca să își poată lua examenele fiindcă au avut examene la final de iunie. Eu am fost „profesoară de franceză”. Copiii malgași vorbesc la școală în malgașă, dar scriu în franceză, așa că uneori nu înțeleg ce scriu. Eu nu am mai lucrat cu copiii până acum, deci nu știu să descriu surpriza pe care am avut-o când am văzut ce exerciții aveau copilașii de cinci-șase ani. Unul dintre copii, Fitahiana, nu mai mersese de trei luni la școală, iar profesoara lui îi trimisese exerciții pe tăbliță. A fost o binecuvântare și o experiență foarte plăcută să lucrez cu acești copii.

După aceea, am avut o întâlnire cu profesorii la școala noastră. A trebuit să merg și eu pentru că am fost responsabilă clasei anul trecut. Atunci a fost prima oară când am purtat mască: după o jumătate de oră am simțit că amețesc. Mă bucur că întâlnirea n-a durat foarte mult. Apoi, am intrat în vacanță.

În 20 august, Biserica „Speranța” din Cluj, biserica noastră, a organizat un VBS (Vacation Bible School). L-am urmărit împreună cu toată familia și ne-am gândit că am putea și noi să facem un VBS aici, în Madagascar. L-am numit *Iosif, de la sclav la prinț al Egiptului*. A fost un VBS mai riscant pentru că eram încă în stare de urgență. Am făcut un VBS de două săptămâni, câte trei zile săptămânal cu treizeci de copii. În timpul VBS-ului, eu cu Denisa, cu Tabita și cu Ruth am luat păduchi de la copii (și nu a fost prima oară).

În timpul vacanței de vară, eu cu Ruth am mai făcut un curs de inginerii de sunet. Împreună cu tata facem câte o emisiune în fiecare săptămână și transmitem prin Radio Vocea Evangheliei Suceava.

De asemenea, împreună cu sora și cu fratele meu facem mici emisiuni despre diverse țări și misionari.

Acum două săptămâni, am început din nou școala online, deoarece școala din Antananarivo nu ne-a dat un răspuns favorabil. Cu ajutorul Domului, ne mutăm în Antananarivo la început de octombrie. Ne așteaptă o nouă aventură! ■